

Szerkesztőség:Kazinczy-utca 1. szám, földszint,
balra.Bérmegyei leveleket csak ismert
kéztől fogadunk el.
Kéziratokat vissza nem küldünk.**Kiadóhivatal:**Kazinczy-utca 1. szám, földszint,
balra.**Hirdetések díjazása szerint.**Egyes szám 5 kr. ünnep- és vasárnap
után: szám 3 kr.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelen hétfőn és ünnepek után is.

Előfizetési árak:

Helyben hazhoz hordva:

Egy évre	12 fr.
Fél évre	6 fr.
Negyed évre	3 fr.
Egy hónapra	1 fr.

Videkre postán küldve:

Egy évre	14 fr. — kr.
Fél évre	7 fr. — kr.
Negyed évre	3 fr. 50 kr.
Egy hónapra	1 fr. 30 kr.

Hirdetések helyben ártandók.

A török javaslat után.

Arad, szeptember 29.

Amit bolgár Ferdinánd a békés egyetértés létrehozása kedvéért a diplomácia elé teremtett, annak erős aromájára — úgy szólva — láthatatlanná lett az orosz befolyás, s a mit Pé-

ez az eszme rég felmerült, s szerencsésen el is aludt, már azon egyszerű természetes oknál fogva is, mert a kelet békéjének megzavarására ez szolgálhatta volna a legelső alkalmat.

Már pedig Európának legnagyobb szüksége békére van. Európát nem zavarja Bulgária függetlenségi vágya,

Ha lakolni fog a szegény bolgár nép, a miért békét akarva fejedelmet választott, lakoljon hát az orosz lábú colossus is, mely a nemzetközi törvények lábballapításában első rendű érdemekre tett szert már nagyon régen.

Imániával. Bukarestből: A legközelebb tartó az Ausztriai galivaló szerzők ujából leendő tanácskozt. A 15—27-én ül ismét

Ípviselőválasztások. A énel — mint a „Bud. d. n. estig a következő támadtak meg a levélváltás, (nem mint tegnap lácsy Gyula), megvá- felsővidéki járásban: megválasztott Ungvár- ban; dr. Horváth ott Szabadka város II.

i tanácskozási. A ki- je alatt szerdán délen, jelenti, közös miniszter- elyen jelen voltak: Kál- Kállay Béni, Taaffe gr. Kálmán és Baross értekezleten a jövő évi etésleírányzat stott. — A delega- ási ideje, miután a latának folytatását fűg- esen megállapított. Ti- bbi óráig tartó megbeszé- vsky pénzügyminiszterrel. nek az osztrák miniszte- rő foglalkoztatási do- tép folyó tanácskozási i foglalkoz.

FÖLD.

yról ma mindössze igen lo. Határozottan állítják. a ravelovisták és amaz elhatározását, hogy :ban nem vesznek yződés érteleme, hogy zott minden fáradozások ilatásuk a választásokon lérésére. Stambulov yződve, hogy vezérüknek

i vezetésem mellett lépte iekora küszöböt, a ki ka- elősor a báterem sima itták és reméltük, hogy a boldog esküvőre is. i birtok szőlőni az elfo- mutattam fel a magas mosoly között intett, hogy az az Isten, a ki így egy- kinek szent ezéjét szí- debbanásával úgy átér- kell segítenie minket, — t meg?

vetgettem aprónként és na- iken éltem.

elgondolva csuklani kezd- nem gyöngéden felém ha- remegő hangon suttogta

fülemben „Legyen ön az én barátom!”

Belelambultam szánó szép szemébe: mi- kor volt barátja a vad zivatart egy gyöngye- rágnak, vagy fény az árnyékban, szeretet a gyűlöletnek? legyek neki barátja! Eh! szép álom, minek nekem ez, hogy ébredéskor fájjon?!

Ó pedig hevesen megragadta kezemet s benső melegséggel kért újra: „Legyen ön az én testvérem!” Azután megerezt piczi ajkuk a panasz s mikor elmondta, hogy annyit nem is ismert; apját elvesztette akkor, mikor legjobban szeretle, hogy azóta rokonai ke- gyelemkenyerét eszi és ez keserű a felpanaszo- lástól, sós a könyeitől, hogy ő is szeretett egykor a szív első bevével, szeretete azt, aki most is csak hiúsággal kereste fel, hogy fol- szagassa a hegyedő sebeket; mikor elmon- dotta, hogy elhagyatottabb ő, mint a betelt temetőben álló síremlék; mikor forró köny- cseppek peregték arcán végig kezemre, — akkor éreztem, hogy rokonom, testvérem ő a fájdalomban és magamhoz vontam gyöngéden.

Azóta én is tudom a járást: gyűnöl- csősen, tyuk udvaron, virágos kerten, köny- hán keresztül járok én is irodába, azon az ajtón, a mit az a buszár tiszt nyitott fel elő- tem, — azóta naponta kezét szorított vele s együtt sóhajgatjuk enyhítlen: milyen édes a barátság azoknak, a kikre a szerelem csak családka álom volt.

De többet is tanultam: egyszer azt ta- láltam kérdezni: Mi volt az, a mi egy ilyen

sikerelni fog Radoslavov hiveinek egy részét a posta részére megnyerni.

A „Posta” megegyezik a „Nord” ama kijelentését, hogy az osztrák-magyar szövetség Bismarck hercegnek a bolgár kérdésben megköti a kezét s gátolja abban, hogy a tör- vényszerűsége javára közbelépjen. Németország megmutatta, hogy az osztrák-magyar barátság megcsorbitsa nélkül is szívességet tehetett Oroszországnak Bulgáriában. Hogy Németor- szág most nem lép közbe, azt a régi köz- mondas magyarázza meg: Az a gyerek, a ki egyszer megegyezte a kezét, fél a tüztől.

A francia-német conflictus. A francia-német határon történt véres esetre vonatkozólag szerdán újabb hírek nem érke- ztek. Német körökben meglepődéssel látják a párisi lapok nyugodt magatartását. A „Köl- nische Ztg.” közli az esemény helyrajzát és e szerint Kaufmann nem is löhe- tett át francia területre, ha- nem a francia vadásztársaság lépte át a német határt.

Flourens külügyminiszter — mint Parisból jelenti, — megkapta Sado- ul államügyész kimerítő jelentését. Ez constatalja, hogy a francziákat francia ter-ületen érték a golyók. A je- lentést futár vitte el Raindre-nek, a berlini francia ügyvivőnek, ki ezt pénteken terjeszti Bismarck Herbert gróf elé. Az agyonlőtt Brignon családja részére a kormány 500 fran- kot utalványozott. Wangeren állapota elég jó.

Catholicusok gyűlése. A catholico- sok gyűlése, melyen mintegy kétezeren és a többi között a helytartó, több tartományi és bíróalmi gyűlési képviselő vettek részt, a birodalmi főnök által szerdán Linzben meg- nyitott. A gyűlés egyhangúlag elfogadta Müller püspök határozati javaslatát, mely szerint a pápa világi uralma is- méthelyreállítandó volna és elfogadta egyúttal azt az indítványt is, hogy a pápához papjubiléum alkalmából a gyűlés szerencsés kiválatát eljuttassa. A püspök végül a királyt elértette, ezt a gyűlés lelkesen fo- gadta és azután az osztrák néphymnuszt el- énekelt. A későbbi szónokok a pápát, mint a béke fejedelmét ünnepelték.

A francia-német háború? A belga kormányának azt a birtelen elhatározását, hogy a katonai reformot újra elővegyék s a had- sereget megerősítsék, Brüsszelben az euró- pai helyzetet komolyodásá- ra ma- gyarázzák. Sily körülmények közt a király és Vilmos császár találkozásának nagy politikai jelentőséget tulajdonítanak. A „Di- ritto” azt állítja, hogy Franciaország nemrég felelőztette feloszlatást, hogy lépjen ki az északi szövetségből s ennek fejében esetleg

győznie lényt megtartotta a nehéz megpró- báltások között? Bismarck kérdézet vissza: „Mi tartotta fel önt?”

— A dacz, — feleltem büszkén: ő pe- dig szeliden válaszolt:

— Engemet pedig a hit — az imád- ság! —

„Hit, imádság! Hogy elfelejtkeztem én ezek- ről? Pedig hányszor éreztem a végtelen irt- szivemben, hányszor tépelődtem feletle: mi- vel lehetne ezt betölteni?”

Es betanított a rég elfelejtett imákra és megtöltötte szívemet szeretettel, lelkemet imádsággal.

Csak a lelki béke, ez nem szállt meg be egészen hozzánk.

Egy napon azután megtudtam az állo- másfőnököt, hogy az én drága barátom ki- vándorolt nem teljesezhetik, mert azt az ezred- majd bepakolják szépen a vasuti kupéba, s visszatérnek, ismerni tudja merre.

Mikor hírt adtam neki ezt a katonai parancsot, igéző szemeit hosszasan reá sze- gezte, majd egy kegyelmesen reá sze- gezte s olyan igaz megnyugvással mon- dotta rá: Minek is volna az, hát nem va- gyunk mi úgy is elég boldogok?

Ez a kérdés olyan volt, hogy arra csak egy feleletet lehetett adni.

Természetes, hogy bevallottam, hogy sa- retem.

Egy megtört szív romjain is támadhat uj szerelem.

Az ősi hadgyakorlat is hozhat ősi nap- sugárt a szívekbe.

Es? Felelget is. Ezt megakartam írni.

Surrah.

A milliókért.

[16 Folyt.] (Francia regény.)

— Az „Aradi Közlöny” számára fordította: Sz. J. —

három tengerparti várost ígért neki. Olaszor- szág kitérőleg válaszolt, de egyszersmind biz- tosította Franciaországot arról, hogy egy- netáni franczia-németháboru- ban sem leges marad.

LEGUJABB POSTA.

— A varsói főkörmányzó lemo- nása. A „Przegłond” jelenti Pétervárról: Gurko varsói főkörmányzó beadta lemo- náását a pétervári kormányval való sulió- dásai következtében. Gurko lehetőleg eman- cipálni iparkodott magát Pétervár alól és egy önálló helytartó szerepét akarta játszani. Különös megütközést keltett a főkörmányzó nevének feltűnése viselkedése ebben a tekintet- ben. A hivataluoki kar nagy zavarban van, vajon a pétervári rendeleteket kövesse-e, vagy pedig a főkörmányzónak engedelmess- kedjék. — Pétervárra arról feljelentéseket küldtek és Vannovszki hadügyminisz- ter váratlan látogatása és vizsgálata Orosz- Lengyelországban összefüggésben van az ügy- gyel.

— Eladott oroszág. A „Kreuzzeitung” hivatalos adatok nyomán azt jelenti, hogy a zanzibári szultán az 1886. évi november 1-én létrejött egyezmény szerint neki jutottak bir- tokul, a angoloknak és németek- nek. Angolország és Németország érdekelt- ségi határvonala szerint felszavta, áten- gedte. A szultán hír szerint, évi járandós- ságot kap és ezért a partvidékekre nézve le- mondott minden befolyásáról.

— Német-orosz újságharoz. A „Post” Oroszország ellen polemizálva, azt írja, hogy Németország eléggé bebizonyította, hogy Ausztria-Magyarországgal való barátsága dacára Oroszországnak Bulgáriában egészen jól kedvében járhatna. Ha ez nem történik, Németországnak elegendő oka van rá. A „Post” továbbá folytatja támadásait az orosz papírok ellen, épp úgy a „Kreuzzeitung”. Ez utóbbi azt a tervet is helyesli, hogy az orosz vámpolitika ellen rep- reszáliakhoz nyuljanak, de csak oly feltétel mellett, ha egyidejűleg Ausztria-Magyarország fel- emelti gabonavámokat Orosz- szág ellen. A német-osztrák-magyar vámunió a valutakülönbség miatt még lehe- tetlen.

ség levonása után fennmaradó összeg három ötdrédreszt tett említett, ha nem csalódnom!”

„Igen, én is úgy emlékszem.” viszomá de Los Navajas. „De Taylor työrgy állitola- gos fiát szinte ki kell elégíteni és ez minden esetre jelentékeny összegbe fog kerülni. Var- reux urnak követelését kell, hogy teljesítse.”

„Ternakszetesen — mondá a báró. „Ha mindent meggondolok, nem hiszem, hogy a gróf bennünk tett fogt kis röviditeni. Igaz, hogy elnök létere itt-ott kis nyereségre tehet szert, egész pontosággal nem lehet őt még sem ellenőrizni, de nagyban ép úgy bizha- tunk benne, mint a többi lovagársakban.”

„Azonkívül létezik az eskü, a mit minde- gyikünk lelett mielőtt felvette magát a zá- rírlavagok társaságába: a ki megcsalja a tár- saságot a többi lovagok által halálra ítélté- tik! Hogy ez ítélet végrehajtását egyikünk sem irtózik, jól tudjuk. Különben is magunk közt legyen mondvra kedves Liebermann, aká- miként beszél is a gróf, meg vagyok győ- ződe, miszerint ő ép úgy vagyódi, hogy a husz millió beteljek, mint bármelyikünk, mert akkor teljes hátsorággal élvezheti, kiki millió- ját. Mindenesetre, ha uj fogása sikerül, hat millióval fogja szaporítani társaságunk penz- tárát!”

Mig a két lovag így nyilatkozott Varreux gróf és tervet felett s mielőtt hozzá fogtak volna új játszmá sakkhoz, a gróf ismét ott állt író-sztala előtt, hol különben is a nap leg- nagyobb részét töltötte. Ma ugyan érintetle- nál heverték a beérkezett levelek és újságok, könyveiben sem lapozgatott. Mely gondola- tokba merült a gróf, mi végre egy iv finom levélpapírt készített maga elé, melyre Darvil Emil cím alatt következő sorokat írt:

„Igen tisztelt Uram:

Valahára azon szerencsés helyzetbe jutot- tam, hogy önnek ama kényes ügyben kié- lőbb felvilágosításokkal szolgálhassak. Ha ideje eugedi, látogasson este barmkor déltán. Kettőtől tíz óráig este barmkor ottan talál.

Kész szolgálja: Varreux gróf.”

Erre lepecsételte a levelet és meglege- detten nézte, gondosan metszett ezimérét, mely a pecsétvázon kinyomódott.

Mihelyt a komornyik urának adott jelére belépett a gróf átadta neki a levelet rendelt- megnagyással, hogy másnap a levelet azon

ARADI KÖZLÖNY

rendkívüli kiadása.

Arad, 1887. szept. 29.

Az országgyűlés ünnepélyes megnyitása.

Budapest, szeptember 29., délután 1 óra 20 perc. (Az „Aradi Közlöny” eredeti távirata.) Az országgyűlés ünnepélyes megnyitására ma dél- előtt 11 óra felé kezdtek díszes fogadatokon fel- vonulni a főrendek és képviselők, ragyogó dísz- öltözetben a budai királyi várpalotába. Az egész uton temérdek nép szemlélte e tündöklő lát- ványt. A királyi palota udvarán díszszázad volt felállítva zenekarral, s a palotán magyar, hor- vát és fekete-sárga lobogók lengtek.

Tizenegy óra után mise volt a várkapolná- ban, melyen Ő Felsége a király is résztvett.

A trónbeszéd.

Háromnegyed tizenkettőkor Ő Felsége a ki- rály teljes kíséretével az előirt szertartás szerint bevonult a trónterembe; a királyt az egybegyűlt főrendek és képviselők viharos, lelkes eljenzés- sel fogadták. Ő Felsége erre helyet foglalt a trónon, feltette kalpagját és elmondta a trónbe- szédet.

Mindenekelőtt hangsúlyozta, hogy még sok teendő van hátra az államélet minden terén; az ország jólétének, felvirágzásának sikeres előmoz- dítása érdekében, kormányunk minden javasla- taiban gondot fog fordítani arra, hogy a gyors haladásnál lépést tartson az állam pénzügyi ere- jével. — A kormány költségelirányzataiban a **takarékosság legszélsőbb határánál menend,** s e mellett javaslatokat teend az állam jövedelmeinek növelése céljából.

Fontos javaslatok fognak előterjesztetni a törvénykezési, közigazgatási, közlekedési, köz- gazdasági és a közművelődési téren; javaslatok terjesztetnek elő a büntető s magánjog terén, s általában az igazságszolgáltatás tökéletesítésére, továbbá az állategészségügy rendezéséről, a me- zei rendőrségről, a közmunka szabályozásáról, a helyi érdekű vasutakról, a vasuti jogról, a királyi kisebb haszonélvezetek megváltásáról és a közigazgatási bíráskodásról.

Legközelebb szükséges lesz foglalkozni a Horvátországgal kötött és ez év végén lejá- ró pénzügyi egyezmény megújításával, továbbá a véderőről szóló 1889. végével lejá- ró törvénynek a monarchia másik államának törvényhozá- sával egyetértőleg leendő megújításával.

Az összes külhatalmakkal folytonosan bará- tságos, jó viszonyban állunk és ha a világ hely- zete nem is olyan, hogy véderőnk minél tökéle- tesebbé tételéről megfeledezni lehetne, alapos re- ményünk van, hogy kormányunk ezentul is buz- gón közreműködve azon tényezőkkel, melyekkel együtt eddig a békét megővni sikerült, annak zavartalan megőrzése ezentul is biztosított fog.

A trónbeszéd egyes helyei zajos tetszéssel és eljenzéssel fogadtattak. Ő felsége végül az országgyűlést megnyitottnak nyilvánítja.

Délután egy órakor mindkét ház ülést tar- tott, melyen felolvastattott a trónbeszéd és jegy- zőkönyvbe iktattatott.

Felelős szerkesztő: **Hindy Árpád.**

Széchenyi irod. intézet Aradon.

vándorbotot és elindultam a kávéos ország- uton.

Választó utra értem; mindegy lett volna ugyan nekem akármelyik, mert fűtöt mutá- tott mindegyik; hanem az éjszaki utról hűs- ges kutyának az ugatása biztatott bizonyos operatívval, úgy tehát indultam nyugatnak, arra felé, amerről a napkeleti bölcsek indult- tak 1887. évvel ezelőtt. Rendkívüli csillag nem vezetett, — minek is lett volna rendki- vüli sorsban ilyen, — még is elértem a ron- gyos — falut.

Hogy reményem volt-e rongyosabb, vagy a mellettem elmaradozó házak, nem tudom, csak arra emlékszem, hogy olyan végtelen boldogság fogott el, mint mikor hét tönkre ment gazda találkozik egymással: similis si- mili gaudet. Ehesebb voltam Succinál, ha negyven napig bójított s eladtam magam Ezsáként egy tálcácsért — de aul- laggal.

Dolgoztam kora reggeltől késő estig, hozzá úgy meg mosolyogtam, mint vak La- ezi a felszemének: rám fogták tehát, hogy kedélyes vagyok; pedig ha tudták volna...

Megszorítottam tehát ezt az igényemet is, mint a kukorica csészék fegyverviselési jogát a legujabb alispáni rendszabály.

Ekkor esett meg azután az a hallatlan esuda nálunk — a mi a glogováci reporter pennáját is úgy tűzbe hozta, — hogy hatal- mas trombita szó mellett nalka huszárok kö- szöntöttek be hozzánk. Kiirkáltak vörös kré- tával látható betűkkel a házak elejére:

bevezettem naponta, és nem volt más beaqui- rozni tovább.

— Hja! tudni kell a járást, — jegyezte meg büszkén a csinos hadnagy — s tá- vozott.

El voltam keseredve, mint akármelyik gyoroki csángó...; 13. napig tájára sem mentem az ablaknak.

Hanem mikor a 13-ik napon bucsuzóra gyűlt össze az ezred, kihajoltam az ablakon annyira, amennyire csak a phisikai egyensúlyi törvényénél fogva lehetséges volt s olyan kár- órvendő arczczal néztem az én tisztemet, hogy beilletttem volna Munkácsy Krisztus Pi- látus előtt — jébe akármelyik irástudónak, vagy farizeusnak.

Elvezettem között egy gyenge órintésre hátranzétem: házi kisasszonyom állt ott hó- fehérbősen; arczán volt annyit bánat mint az én 13 napi keserűségem egy summában. Megszántam, helyet engedtem neki, hiszen az ő ablakából nem látszott még egy árva lóful sem. S néztük duettban, amint az ezred lassan elvonult egész addig, míg a porfelleg azt egészen eltakarta.

Szomszédnémrá néztem véletlenül. Egy pár fénylő könnyesepp gördült alá rózsáa szép arczán.

— Ah! azok a drága gyémánt cseppek; miért is kellett meglátnom azokat!

Ilyen forrók, ilyen ragyogóak voltak azok is, a miket válsunk kinos percében remegő ajakkal csókoltam le halvány arczáról — an- nak, a kivel együtt játszottuk át a gondtalan

fülemben „Legyen ön az én barátom!”

Belelambultam szánó szép szemébe: mi- kor volt barátja a vad zivatart egy gyöngye- rágnak, vagy fény az árnyékban, szeretet a gyűlöletnek? legyek neki barátja! Eh! szép álom, minek nekem ez, hogy ébredéskor fájjon?!

Ó pedig hevesen megragadta kezemet s benső melegséggel kért újra: „Legyen ön az én testvérem!” Azután megerezt piczi ajkuk a panasz s mikor elmondta, hogy annyit nem is ismert; apját elvesztette akkor, mikor legjobban szeretle, hogy azóta rokonai ke- gyelemkenyerét eszi és ez keserű a felpanaszo- lástól, sós a könyeitől, hogy ő is szeretett egykor a szív első bevével, szeretete azt, aki most is csak hiúsággal kereste fel, hogy fol- szagassa a hegyedő sebeket; mikor elmon- dotta, hogy elhagyatottabb ő, mint a betelt temetőben álló síremlék; mikor forró köny- cseppek peregték arcán végig kezemre, — akkor éreztem, hogy rokonom, testvérem ő a fájdalomban és magamhoz vontam gyöngéden.

Azóta én is tudom a járást: gyűnöl- csősen, tyuk udvaron, virágos kerten, köny- hán keresztül járok én is irodába, azon az ajtón, a mit az a buszár tiszt nyitott fel elő- tem, — azóta naponta kezét szorított vele s együtt sóhajgatjuk enyhítlen: milyen édes a barátság azoknak, a kikre a szerelem csak családka álom volt.

De többet is tanultam: egyszer azt ta- láltam kérdezni: Mi volt az, a mi egy ilyen

lún nem lehet majd csudálni, ha a tegnapi-
előtti elégtétel nehéz módját még esatlanó-
sabb alakban fogják követni, főleg oly eset-
ben, mint amidőn t. i. a pecér uraknak

Felelős szerkesztő és kiadó :
H I N D Y Á R P Á D.

